

יום חמישי חזרו לקיבוץ שבו נולדו, חונכו וקיוו להיות

החניכים שעוד נותרו בחיים לא תפסו עדיין מה כדיוק קרה. אנשים מביגרים יותר, זרים שמכוניותיהם נעצרו בפקעת אינסוף סיה בשני הכיוונים, יכלו אומנם לשלוט מעט על עשתונותיהם. שוטרים שהזעזקו למקום יכלו להפריד את החיים מן המתים, להעביר את הפצועים לבתי-חולים. לא כן הנערים עצמם. אחדים מהם ניסו להשקות ממימיותיהם את חבריהם המוטלים על הי' כביש. הם לא תפסו עדיין ששוב אינם זקוקים למים.

השמות לא נודעו

הרבה פצועים והרוגים! הרבה פצועים והרוגים! הבשורה המחלחלת

סגל ראה את האוטובוס סוטה שמאלה. גם הוא הסיט את ההגה שמאלה. לפתע נוכח, כי בעוד שהאוטובוס יצליח אומנם לעקוף את המשאית בשלום, לא יוכל הוא לעשות זאת. כי המרחק בינו לבין הטנדר המתקרב נעשה קטן מדי. על כן הסיט את ההגה חזרה ימינה. היתה זו סטייה חדה מדי: מאמצע הכביש הביאה אותו עד לקצה שולי העפר, שבצר ימין. אילו המשיך כך, היה מורדרר לתעלה ומתנגש באחד מעצי האקליפטוס שבצד. על כן שוב סובב את ההגה בחזקה. לדבריו, ניסה גם לבלום את המכונית. אך בלמיהרגל לא פעלה. הוא משך את בלמי-היד. לשוא. המונית פנתה שמאלה — ישר אל תוך גוש הנוער. הדלת האחורית של הנוער הורדה. על כן,

יין של
תנועה
כביש
שימוש.
שהרי
בכל
מס'
גביני
לעצור
מנסה
ממול,
כפול.
ידיש

תמר מהרשק

אילן פפוריש

אסתר מול

ארונות

נעמי רוהר

אילו קרה הדבר ליילי עיר, היו או ההורים שוקעים באבלם, מתעטפים ב' יגונם הפרטי. הורי הילדים הניצולים היו מעלים תפילת-הודיה, וקרוביהם היו כבוכים אותם על מולם הטוב. אבל בקיבוץ קטן כמו כפר-מנחם, בו אין יותר מ-150 משפ' חות, כל החברים הם משפחה אחת.

הם עלו עם קבוצותיהם ארצה, בקבוצות יתום יצאו להכשרה, ולפני חצי דור הת' לכדו לקיבוץ אחד. הם חיו בצחצח, שמחו בצוחתא ועמלו זה לצד זה. כאשר נולדו ילדיהם, החליט הקיבוץ כולו מי יטפל בהם, מה יקבלו לאכול ומתי יאפשר להקציב כסף לסדינים חדשים. הם היו, במובן המלא של המילה, ילדים של כולם.

כאשר שמע אחד ההורים כי בנו ניצל ממות, התמלא ליבו שימחה. אך לפני שי השימחה יכלה לפרוץ החוצה ולהיטבע על תווי-פניו, באה המחשבה האיומה: הלא בקו של יואל איננה. ובתי של אברהם. שימחתו הושבתה באבלו של החבר.

על כן, היה האבל שירד על כפר-מנחם, אבל כללי. ההורים השכולים הסתגרו בו חדריהם. יתר החברים ההמומים השבו על המחרת; על היום בו יובאו שיבעה ארונות הביתה.

הקילות עוד הרהרו

אילן, תמר, אסתר, בלה, שאיל, נעמי, שלמה. שיבעה שמות לבנים, על שבע לוחיות-עץ שחירות. מבעוד יום הכינו חברי המשק את חדר-התברות שלהם, כדי לקבל את השיבעה. הבמה נעטפה שחורים. שיבעה כנים שחורים הוצבו מול דלתות הזכוכית, כדי להשקיף על הרשא הגדול, מול רחבת הדרה-אכול. כל כך, כגודל הארון שיונת עליו. ולראשו שני גרות.

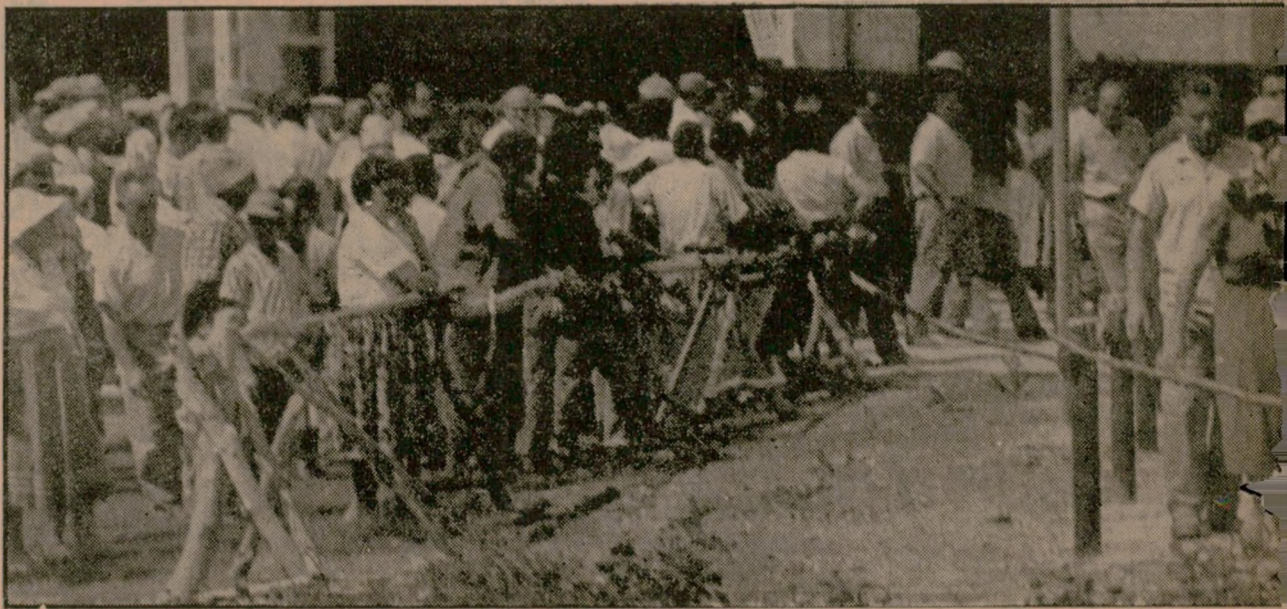
בשעה אחת בעהרים פסקה כל מלאכה במשק, אך זמן רב לפני כן לא יכול היה איש לעבוד. החברים התאספו על הרשא. הם קיבלו הוראות אחרונות מן המזכירות. בקשר לסדרי ההלויה. אך לא כולם שמעו את דברי אברמקה או מאיר. באוונם הפגני מית ייהדרו קולות אחרים. קולות הצחוק של ילדיהם, המקפצים כסיחים על הרשא, אחרי שעות העבודה של ההורים. הילדים, שעתי חזרו הביתה ולא יקפצו עוד על הדשא. הם מונחים בשיבעת הארונות.

חלפה, התרחב מעגל החברים שידעו על האסון. הם החלו מתאספים על הדשא הקטן, מול המזכירות. הם לא אמרו דבר. הם לא היו צריכים לימר דבר. עיניהם דיברו. עיניים קרועות של הורים, שחיי ילדיהם חלפו לנגד עיניהם ותמיד הסתיימו בסימן שאלה איום. סימן-שאלה בצורת גוף מעוך וחסר-חיים. האומנם זהו סוף הבן האהוב?

מילאה את חדר המזכירות. אל מיז לאיזה מן ההורים להודיע כי בנו חי? ולאיזה שבנו פצוע? — או מת? וכל עוד אין יודע עים זאת — כיצד אפשר להודיע משהו לחברים? כיצד אפשר ללפות את נשמתם בצבת הדאגה המחרידה של חוסר-ודאות? שהרי אין המדובר באי-בטחון לגבי ביקורו של אורח, או לגבי תוצאות הבחירות. כי

כאשר פגעה המונית (כמו בול!) ישר ב' אמצעו! אמר אחד הנערים) לא היה מיפלט לנערים. הם נמחצו אל הדופן. אחרת, אולי היה מי מהם נהדף אל מתחת המשאית. לא אחד ולא שניים; כל שיבעת הנערים מצאו את מותם המייד. מכוח המכה הוצף אחד מהם אל מתחת לאוטובוס, שלא הספיק עדיין לעקוף לגמרי את הונוו. שניים

שמחר
זונית
שאת.
ז זרק
הם

התרבות של המשק. אל בית הספרות המקומי. דרך המוסד בו גדלו וחונכו הילדים

כל צילצול ט'טון עבר כאלף דקירות סכין. עד שלבסוף בא הצילצול המוסמך. בשעה אחת וחצי הגיעו שמות ההרוגים: נעמי רוהר, שלמה קסלן, שאול דודלוב, בלה יובל, אסתר מול, אילן פפוריש, תמר מהרשק, ממקלט הרדיו בקע קולו של קריין קול ישראל, שהודיע כי בכביש החוף נהרגו שיבעה ילדים.

אם איודאות לגבי השאלה, אם חבר מסוים הוא אב — או אב שכול. על כן הוחלט לשמור את הידיעה בסוד המזכירות. שוגרה מיד מכונית למקום הי' תאונה, עם הוראה לברר, לפחות, את שמות ההרוגים והפצועים. אחר-כך, כאשר נודע כי שבע גופות הוצברו למכון השאולובני טילפנו לשם. אך המכון לא ידע שמות חברי המזכירות עשו את כל הצעדים בהחלטיות. בקור-רוח. וליבם שחת דם. אין מחרישים את דממת המחנה. היא זועקת יותר מכל רמקול. עם כל שעה ש'

אחרים, שלא נפגעו עלידי המונית, מכיוון שעמדו בצד ימין של הדופן המורה, הועפו הצידה, לתעלה — ולחיים.

את
קפיו

הנערים השקו את המתים

הג האוטובוס עצר מיד, בשומעו את החבטה. יעקב חזן, שנסע עם אשתו לתלאיבי, עצר את מכוניתו. הפצועים הועצמו על שתי המכוניות. על הכביש ניסו למיין את הגופות המעוכות. לזוהתן — קשה היה.